

Бодљикаво шрапе

БОЖИЋ 1944

ЦЕНА 10.— ДИНАРА

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

ГЕЏА: — Далеко вам лепа кућа! Примите што вам следује, али Срби више не гутају!

Опозити преглед

ПРЕТУРЕНА ЗЛА СУ МНОГА - САД СЕ РАЂА СРПСКА СЛОГА

За сваки случај

Да испуни малим ортацима жељу
Черчил са Рузвелтом направил повељу
Састаше се они тако једнога дана
На једноме броду, усред океана
Најмише рекламу, радно и банду
И уз то вашарску неку пропаганду
Па у том понцању, удвоје, на водџ
Та Атлантска карта ту се срећно роди
Она барјак поста два ортака вична
Да невини гину прилика одлична
Али ортак трећи, час испод Урала,
За повељу рече да је само шала
Јер он профит хоће из овога рата
А не да се с неком повељом ломата
Да врда и глуми, неће овог пута
Већ комшије мале хоће да прогута
Черчил кнедле гута, а Рузвелт се смеши
Кавалерски своју повељу одреши
На земљу је баца и цепа је ситно
За захвалност малих њему није хитно
А и Черчил свестан, свога тешког стања
Понизно се смешка и покорно клања
Па да задовољи Стаљину ту жељу
И он докусури Атлантску повељу
Изради Пољаке а Србе шкартира
Па се на Мадери мало он луфтира.

— Шта то радиш Милошевић!
— Ето спремам глогов колац за ослобођење.

Стаљин код Енглеза види свиђу слабу
Па их натерао да поједу жабу
У Техеран дошли да наредба приме
Ла Манш да се пређе мора све знаме
А наредба ова тешко им је пала
Зато произвеше Тита за маршала
Од кад код Стаљина одоше на њебу
Побратимили би и хромога Дабу
За Србе не маре, од вајкада зна се
Зато послушали Кријевића гласа
И док Србе гоне на све четир стране
Скупљају и мазе све српске душмана
Узеше Суљу, српскога крвника
И Јосипа Броза право издајника
А у место Срба, да прави параду
Узеше чивуга, баш Мошу Пијаду
И признаше дин-душманску владу
А да се сви Срби не досете јаду
Узеше из Крупња једнога распла
Ал све цабе беше, ово друштво тропа
Јер Срби се на то подигоше сложне
Да одјуре врага и друштво безбожне
Па и ако зла смо претурили многа
Сад нам много лакше — свиће српска слога
Зато нам је сада дошо Божић-бата
Који право српског узјахао ката.

Преглед СТРАНЕ ШТАМПА

ВРБОВ КЛИН

Лисабон, јануара. — Енглези су у пракси показали како поштују своју „дегтљенску“ реч. Пошто су оставили на цедилу Пољаке и Срба, сада су својим савезницима, Португалцима, отели сва острва. Тако су недавно заузели Мадеру која до душе није стратегски важна, али њена клима је згодна за грудоболне па ту треба да се опорави Черчил.
Баш им је реч сигурна као врбов клин.

И ВИСКИ И ПРОФИТ

Лондон, јануара. — На последњој седници Доњег Дома, хумано друштво „пиварски картел“ је тражило да се одобре веће количине жита за прављење вискија, пошто је велики број Енглеза оболео од грипа, па би требало да се лече вискијем.
Посланик, који је бранио ово хумано друштво, доказивао је, да се ова акција

води, не због профита, већ због велике љубави за свој народ. Сав чист приход, чланови овог друштва потрошиће убијајући виски у баровима и тако ће ове „мучно зарађене паре“ опет доћи у народ, а то је према демократској теорији сасвим исправна работа.

У ПОРОДИЧНОМ КРУГУ

Москва, јануара. — Нови православца Цугашвили-Стаљин провешће Божићне празнике у породичном кругу. Као гости ће се појавити: Литвинов-Финкелштајн, Мајски, Кагановић, Положајник ће им бити Моша Пијаде ако успе да извуче репину из босанских брда.

Дугачка је година

Њујорк, јануара. — На питање Москве када ће бити отворен други фронт, Рузвелт је одговорио кобојаги:
„Ја сам обећао у току 1944 године а она је тек почела. Према

томе је још нисам погазио своје обећање. А година је дугачка 366 дана јер ова је преступна“.
Кажу да је Стаљин био одушевљен овим одговором, али је за сваки случај тражио од Рузвелта написмено.

Додијало му

— Доста, бре, доста...
Проби ми уши!

— А Атлантска карта!
Черчил: — И она се оведе кући!

ЛАКО ПИТАЊЕ

— Ако вас нешто интересује, госпођо, питајте ме слободно. Ја сам стручњак за тркачке ствари.
— Ох, онда ми реците, где којеки небалају ове лепе самлене блузе!

шкарт робу, треба све у име «свапа» огулити муштерија и спечалити што више јер се ретко пружа оваква прилика. Зато је данас дан лажи и претварања. Видећете трулог газду како се пренемаже да нема и да ће за Божић да једе пасуљ и трговца који се куне у очњи вид да ради само зато што мора. А тако се и ваља, јер данас је први дан «старог» божићног поста када се хришћани припремају да се измире са Богом.

Уторак, 4 Јануар

Освануо је дан трешења и мешања. Жене су нервозне и свађалице јер оне нису радосне када рада. Ова данашње жене. Наше мајке су биле срећне да спрема куће и да орибају све судове да се цакле а ове данашње су љуте када морају да скувају ручак а камо ли још да тресу, месе и пеглају. Зато данас плаћају цех деца и — мужеве. Они су мученици увек криви. То им спада у рок службе. Зато и трпе све што их снађе у мирно време они су бежали од куће а сада немају где већ се труде да се нађу у послу. Неко цепа дрва, неко иде на пекару, а већина иде да греје паре. То је данас најважнији и најтежи домаћи посао.

Браћа сељаци да докажу своју љубав за сиромашне становнике

Среда, 5 Јануар

Традиција вели да данас не треба никог ударити јер ће на томе месту изаћи црвени. Ваљда зато што је то предање данас је ретко дете које неће добити батине а и људи се обично потуку на Туцин-дан.

Пијаци су пуне. Свако се труди да набави што треба али то неће ни половини поћи за руком јер и трговци гледају да себе снабду са парам. Док једни причају како је тешко донети, други се заклинају да нема робе али за «пријатеља» ће се наћи испод руке. А «пријатеља» су они који имају паре јер ваљда не може сваки шворцер бити ваш пријатељ. А пошто је Божић дан помирења и љубави међу људима, данас се људи завађају да се на Божић могли помирити. Наравно не на овој први Божић, већ некад, када стигну. Важно је да човек зна шта треба да уради и да ли ће он урадити, то је његова лична ствар.

Четвртак, 6 Јануар

Бадњи дан! Највећи празник у години. Дан кајања и припремања за велики празник. Зато се на овај дан највише лаже и вара. Данас се пости. Роба, пасуљ и посни резанци. Увече мед и божићна процесција. Кућа се посипа сламом. Од целог обичаја остале у важности пасуљ и — слама. Ваљда што су сродни — и посни. У кућу се уноси бадњак а из куће износи ниш што је за продају. То је редовна појава као што је обична ствар да они који имају неће да уступе ни најмањи део онима који немају.

А сада, пошто сте извршили све ове припреме може да дочекате Божић. Христос се роди!

Божички календар

Недеља, 26 децембар

Почело је са снегом али се поспе снег пишманио па је остала лаганица. Али тако мора да буде на женски празник јер дзнас су Материце. Жене су се дрешиле а мужеве везивали па је на крају крајева много више њих остало везано него одрешено. Деца су се радовала више него маме јер је било играчака и слаткиња а родитељи су шапутали јер је требало више пара.

На пијаци су скакала јаја и живина а падали артикли за облачење што је најбољи знак да је верошко становништво изаукло краћи крај. Кафане и Биоскопи били су пуни а цркве су добро радиле јер хоће да се одужи бар Богу када не може људима.

Понедељак, 27 децембар

Тринајеста плата је потрошена а редовна није стигла зато је свуда владала влага: у атмосфери, у џеповима и у расположењу. Баци су радосни што не морају да уче а професори што не мора да се муче. Домаћице су љуте што по оваквом времену мора да се тресе и риба а домаћини што се троши огрев иако нема праве зиме.

Уторак, 28 децембра

Од данас је дан дужи за један минут али је струја прекорачена за више од сата. Зато људи већ сада рачунају како ће то изравнати. Свет се поделио на два дела и то неједнака. Мањина рачуна колико ће зарадити и весела је, а већина мисли како ће наћи паре зато је нерасположена. Али пошто ови што зарађују седе у кафанама и веселе се цео Београд се смеје и радује јер већина седи код куће и шапуће а обично се више чује када један лумпује него кад стотина шапуће.

Среда, 29 децембар

Зима само провири па нас опет остави да верујемо да ће нас ове године заборавити, иако сви добро знамо да зима не опрешта. Она је најтежи поверилац. Али човек је склон оптимизму, нарочито ми из ове генерације. Нама све изгледа да смо баш ми одређени за велика дела заборављамо да смо у великим догађајима само сламка међу вихрове. Зато свако верује да ће некако измајсторисати да се сачува и да изврда сваки ризик и у том циљу свако гледа да седи на две столице и због врдања обично седне на — под!

Четвртак, 30 децембра

Почело је спремање за Божић. Траже се кредити и одвајају ствари за трговину, а трговци ваде робу пригодну за ове празнике и срачунавају добит. Углавном нико не мисли на друге већ само на себе па зато и овај Божић не изгледа много другачији од ра-

нијих празника. Али се осећа једна разлика. Ово је можда први српски Божић за последњих двадесет и пет година. Не пева се «Божић бата» већ се певају модерне песме и троши врућа ракија. Свет се враћа нашем националном пићу. Док се пила ракија све је било добро а када дођоше на ред коктелји и боле, оде све до ђавола.

Омладина иде у биоскоп и игра футбол, други се такмиче у шаху а родитељи шапућу и пребројавају се, јер сада, пред Божић, треба притегнути кораке.

Петак, 31 децембра

Крај календарске године на коју не можемо да се пожалимо. У економском погледу била је родна и богата а сада свако има хлеба и с хлебак а у националном је удружила и ујединила један велики део Срба, који сада виде где им је место. Многи се у себи једу што су правили погрешне рачуне али се теше да се то може исправити. Иако се не дочекује свечано Нова Година, опет ће многи да прже крофне и испијају шприцере али ће им каврити задовољство што је у «породичном кругу». Јер чим нема седења у кафани, онда је отпало пола задовољства. А ова нова година треба свима тим рачуницама и комбинаторима да донесе нове зараде и нове могућности, јер они овај рат посматрају само кроз ту призму. Многи ће Београђани дочекати нову годину, до душе без шишања белог прасета и ојачарске метле али када немамо ојачара да очисти оцаке можемо и на нову годину без њега. Али ће зато бити свуда крофне, наравно без наполеона. Уосталом, ми смо огуллели на те ситне подвале јер и у мирно време уместо наполеона обично се налазио зарђали стопарац.

Нова година ће ваљда, донети више љубави за ближње и мање лажи и подвала. Па ако само то донесе ми ћемо јој бити захвални. Па макар се и разочарали сви они који од Нове године очекују нов ћар и зараду.

Субота, 1 Јануар 1944 године

Данас мо ступили у нову годину која за чиновнике има ту туђу страну да има један дан више. Зато после 28 фебруара не долззи 1 март већ 29 фебруар — најдужи дан у години јер нас је раставио од «првог» тог најслађег и најгорчег дана јер плате таман стигле да се плати ситни дугови. Данас ће да се потроши остатак од плате примљене јуче а онда ће очеви, који су се данас одрешили да се вежу понова и да остану тако увезани све до идућих очева. И данас је био дан радости за децу и мајке док су очеви жмиркали и стењали јер се они целе године дреше незванично а данас званично.

Очеви су празник највеће до-

маће животиње јер од оца и мајке нема већег мученика ни за морније теглеће марве. О врату му јарам који нико не види а који њега несрећника жуља и дави. Што је најгоре он мора да се прави да му је мило што толико тегли и вуче. А када дође то званично везивање онда га везују сви. И надлежни и ненадлежни. Сви се просто утркују ко ће да му веже тежу и јачу омчу. А тек што се јадник одреши, дође највеће и најтеже везивање за Божић. До душе, очеви су тек сутра али њега су још данас везали.

Недеља, 2 Јануар

Сретнем јутрос Воју професора. Пресамитио се као да је позирао за светог Спиридона. Жюри негде.

— Где си зајео професоре? — задржих га ја.

— Да није нека научна студија или неки проналазак.

— Још боље од тога — вели ми он. Проналазак епохалан. Осећам да растем у својим сопственим очима. Као Кристофор Колумбо. Замисли нашао сам купца!

— За шта? — питам га ја.

— За мој герок — одговорио је он поносно и одлази даље, држећи под пазухом повећи заваљја.

Гледам га како одлази погурен и у себи мислим како је он сам за све крив. Уместо да је учини омадину о Обилићу и Косову, о Карађорђу и Капетан Кочи он је био члан лиге која је у себи крила многе шкартове београдске чаршије који су хтели нечим да се истакну. А сад таљига и шапуће и све му изгледа да је ово чудо неко други замесио.

Понедељак, 3 Јануар

Божић је на прагу. То се види и по времену које све више личи на зиму и по пролазницима који су дигли цене јер «није сваки дан Бадњи дан».

Јер баш разни трговци и продајци сада полажу најтежи испит. Данас, сутра и прекосутра је њихова матура. Треба истурити

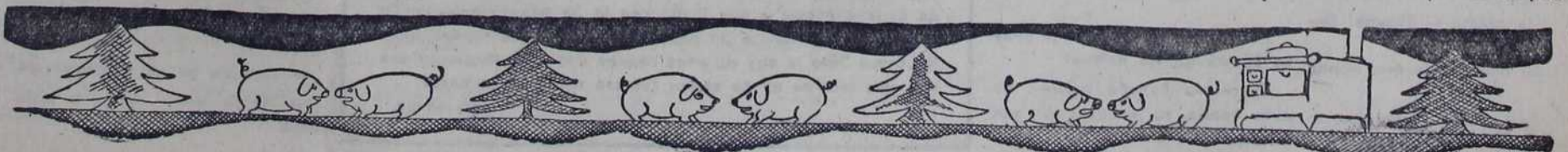
Божички тропик

Обично је Божић бата
Пре јахао белог хата
И куцао на сва врата
А сад нашо неку рагу
Па донео кишу, влагу.

Ал иако мрза нема
Весео се Божић спрема
Неко ипак нашо прасе
Други ћурку, пиле — зна се
Шворцери у севдах тону
Божићкују по — купону.

А кад Божић срећно прође
Многи опет проју глође
Ил је зајми од свог рође
А крив сам је — јер из беса
Најео се много меса.

Важно је да положајник
Није баксуз и очајник
Већ батлија прве класе
Јер од њега све зависи
Да ли слади или кисн
Сарма и печено прасе!
Јер кад дође баксуз лице
Онда пасуљ место згизце.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ВРАЧАРА И БОКСЕР

Један боксер оде једној чувеној врачари да му она каже како ће проћи у борби са својим противником. Врачара гледа у та-лог црне кафе и каже:

— Видим једну огромну салу и у њој пуно света. У средини боксерски ринг и на њему ви и ваш противник. Борите се и задајете један другоме ударце... Публика је одушевљена... Аплаузи... Ваш пријатељи носе вас на рукама...

Боксер је био задовољан овим пророчанством. Ступио је у борбу убеђен да ће победити.

И пророчанство се испунило. Другови су га изнели на рукама, али не у триумфу, како је он замишљао, већ онесвешћеног после нок-аута.

Треба да пази

Зашто си понезлао разред?
— Нисам знао где су Пиринеји.

— Е, па ти други пут пази добро где остављаш ствари!

Све су исте

Мајка: — Данас си био незалеао. Рећи ћу то тати кад дође кући...

Мали Перца: — Ето, такве су све жене, не могу да сачувају ни једну тајну!

Стручно мишљење

Гост у кафани другом госту који седи према њему:

— Каква је та шницла?
— Као стручњак могу вам рећи да је најбољи квалитет.
— Ви сте, дакле, каспин?
— Не, већ, обућар.

Држи се савета

Млада девојка дође са села у велики град и ступи у службу као служавка. Њена госпођа пошале је једне недеље поподне да оде у позориште, које она до тада није видела.

Како се служавка већ после пола сата вратила из позоришта, газдарица је упита:

— Шта је било? — Право чудо! рече одушевљено сељанка. Видела сам један велики црвени чаршав сав од свиле. После су однели тај чаршав, па је ушла у собу једна лепа госпођа и један фини господин. Онда су сели и почели да разговарају... Ја сам се одмах сетила ваших речи да служавка не сме да прислушкује шта господин и госпођа разговарају, па сам дошла кући.

БУДУЋЕ ВРЕМЕ

Учитељ: — Драги, како је будуће време од «ја дајем»?

Драги: — Будуће време... будуће време, то је онда: «Ви узимате».

У ЦИРКУСУ

Петар је хтео да заради новаца. Један мали циркус ангажовао га је да игра у кожи тек угинулог мајмуна. Публика је била одушевљена новим мајмуном.

Једанпут, када је био и свише смео на трапезу, сурвао се и пао у кавез лава.

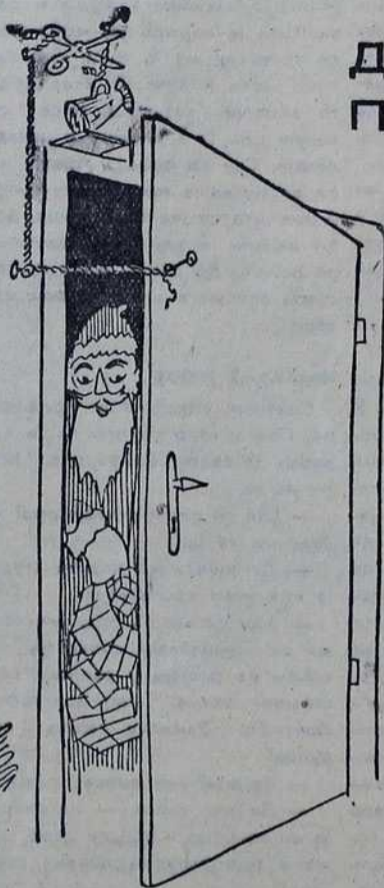
Петар је виквао: — Помоћ! Помоћ!

За трон ока лав је био поред њега.

— Језик за зубе! Иначе смо о бојница отлуштани!

Наши људи и

ДЕЧЈА ПОСЛА

— Е, тату ћемо овога пута одучити да верује у приче о Божић-Батни!

УНУК МУДРИИ ОД ДЕДА

Унука после очеве смрти, воопитавао је деда строго и веома побожно. Једне вечери, говорећи о животу на другом свету, деда рече:

— Плашнм се дете, да се ми на небу нећемо видети.

Дечко погледа сажаливо деда и упита:

— Дедице, зар си ти тако велики грешник?

ИЗ ЕНГЛЕСКЕ ВОЈСКЕ

Први официр једне енглеске ратне леђе позове једнога дана подофицира и нареди му:

— Отиди доле и прекини ту проклету игру покера!

Подофицир ишчезе брзо и о-стаде скоро читав сат. Кад се вратио, први официр га упита:

— Јеси ли прекинуо игру, као што сам ти наредио?

— Да, господине капетане, одговори подофицир.

— А што си се, ког врага, то-лико задржао?

— Зато што ме у почетку ни-је служила карта.

АХ ТА ДИЈЕТ!

— Шта си тако ослабио!
— Жена ми држи дијету.

ВИЦ ИЗ МУЗЕЈА

Долази Ера у гостионицу и ка-же момку:

— Хтео бих да ручам...
— Извољевај само...
— Шта ти кошта ручак?
— Пет динара.
— А вечера?...
— Четири.
— Онда ми донеси вечеру!

ЗНА СЕ

— За време Божића бићу на путу.

— Путујеш ли из задовољства!

— Не са мном путује и моја нека.

Честитка малог Јовице

мако то сад није у моди да се Пису Честитке и да се бу-де Полазајник опет сам Ја бијо код тетка Цајке Ал нисам ви-дио фајду јербо је Она велика стипса и кад Сам усе она Са-клила пецење и мене послужила снеку пакњу ко Вода в по-сле ми дала стотку па ме скартирала а Ја онда отисо Плед бијоскоп да купим калте а после плеплодам а тата мислија да оцу да Пусим па узо све цигале а мене развуко две са-малцине и Тако сам изгубија на ову моју тлговину па ми плесео Бозиц а Ја цу длуги пут да Пазим па кад тата оде На пут ја цу да му дигнем слајник и да га ужокам за две три мљадалке.

моја Мама долазила јуце да ме види и Да ми се одлеси за мателице Јелбо је за плазник Нисам насо код куце била негде у «Стету» и Ја пољубија влата ал зато знам Ја њу да је остапелка па сам цено да видим како це да се одлеси а она ми узела гојзелице и купила скије бас је лафица и Ја Јој казем алап ти вела Ти на ово латно влеме плазис бомба пле-зенте а Она се смеје па ми плита да је Убнипа зицу код сто-лета Рентијела за ове ствали а Ја Пито да ли да казем тати а Она ми вели Јок низабога Јелбо це он да узме знас њега да он ниста не бленује кад је у питању нека сапоповина.

Ми Смо добили пласе од цика Ђоке из Јагодину и балон вина а тата је Купија једног великог салана па смо Јели на бадњи дан а имали смо и пласе тата дово неке зенске сто су Певале и плазиле перму па После разбијале цасе а Тата им Напатија па му оне лекле да је смулс и голанфел и Зама-по да дође до туце ал се После помиллили и Мене истелали из собе и Дали ми пале за бијоскоп ал Ја знам ста је било зато ми тата дао петостотдинарку и казо ми да Сам Ја памет-но дете.

а сад зелним семма да у здрављу плеведу бозиц и да це-кају нову годину и Да идуче годкине буде Јос боље за дацу и да буде клопање и дпп Јелбо сад је За децу згодно Јелбо сада нема контлоле и За децу узиванција а До године бице Јос боље Зато Ја оцу од нове године Дузем галсоњелу као мој ујка таса па цу да ладим све сто тлеба да се ладн.

вас Јовица

Наши крајеви

НЕСПОРАЗУМ

Глас из телефона: — Хало... Јен то обавештајни биро!
— Не... овде је њен муж!

КАД ЈЕ КУМ ГЕОГРАФ

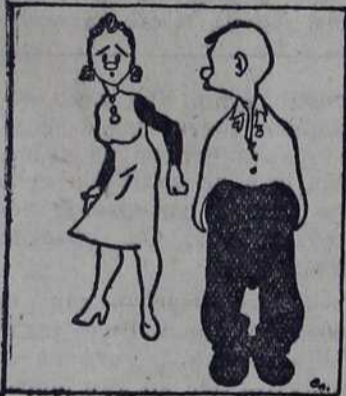
Један професор гимназије прозива ученике. Једна девојчица зове се Дрина, а њена сестра Сава.

— А где вам је Дунав? пита их професор, шалећи се.

— Дунав је у основној школи, одговорише у један глас Дрина и Сава.

И, заиста, у овој породици са речним именима, било је и треће дете коме су дали име ове велике реке.

КАД ПРОБА ВИДЕЋЕ

— Твој брат ти је послао за Божић балон вина. Видиш ли како је он добар човек.

— Још не знам да ли је добар, мисам пробао вино.

ШТА ЈЕ ДИПЛОМАТА

Давно, још пре неколико деценија, позвао Кнез Никола главешине под бријест на разговор. Пошто су редили државне послове, запитаће Кнез једног старог сердара, свога друга из детињства:

— Сердаре, реци ти мени да ли знаш шта је то дипломатија?

— Ако ја слажем, онда сам лажов; ако ти неког слажеш, онда си дипломата! одговори главар.

УТИЦАЈ СПОРТА

Професор у једној гимназији пита:

— Ко ми од вас може рећи ко је био Гете?

Педесет ученика узвикнуше у глас:

— Гете је био државни првак Немачке у песништву!

Божићна КОЗЕРИЈА *

Дан радости и наде је Божић. Зато су толики наши суграђани похитали да нас обрадују уочи празника па су подigli цене прасцима и ђуркама да је већина Београђана морала за празник да закоље — пасуљ и бундеву. Али ако! То је наша народна храна и зато нема Србина који не воле ово јело. Са друге стране сад смо оправдали ону народну изреку да се не вреди гурати као пасуљ на Божић. А он се овога пута занста гурао. А прослава нам је била олакшана и тиме што ми нисмо имали јелку или како се правилно вели божићно дрвце а вала и не треба нам. Прво зато што није српски обичај јер ко је од нас чуо или прочитао да је кнез Милош или рецимо царица Милица украшавала кристбаум.

Божић бата није јакао на белом коњу. Изгледа чак да није уопште јакао већ је дошао пешице и то по блату али су се деца опет градовала. Велика и мала деца. Велика зато што нису морали да раде и иду у канцеларију а мала због тога што нису имала да уче. Али су зато жене биле љуте јер су морале да спремају и више да раде, а све су жене љуте када имају више посла. Божић бата није донео лепе играчке али се ипак побринуо да сваког изненади и — обрадује. Некима је донео ташту у кућу, некима нов дуг а неким кицошима љубавни позив за кулук. Неком забуном Божић бата је највише понео тих позива или можда зна да се велика деца томе највише радују.

Само ове године не треба прорицати из прасеће плеће. Прво што прасе немају сви а друго и зато што се показало да пророци не добијају најбоље мезе, другим речима за пророке после Христа резервисано је оно исто мезе које им је народ одредио. Али тешко да ће ко послушати овај савет. Прво то је најјевтинији начин да се човек направи интересантан а друго то су најзгодније теме за разговор. Јер код нас, има већ двадесет година, људи се не поздрављају на улици са „Добар дан“, већ са „Шта има ново“. Сада нам је та узреница прешла у навику иако смо сити новости.

Ово већ није козерија већ нека сладуњава сентименталност али шта могу када је то у моди па се и ја држим моде као пијан плота. А сад срећни вам празници и у здравље да изедете питу и сарму пошто ни прасе није више у моди...

У МЕТЕОРОШНОМ ЗАВОДУ

— Дошао сам да вас молим да буде топлије време, јер моја жена је потрошила сва дрва и угља који смо имали.

КО ЈЕ ВЕЋИ ТВРДИЦА

Разговарају тројица о тврдицу:

— Ја сам имао једног друга каже један, који је после сваког замакања пера у мастионицу запушавао мастионицу, да не би ни за време писања мастило ветрило.

— А ја сам познавао једног човека, каже други, који је свако вече заустављао свој сат, а ујутру га поново навијао, да се не би преко ноћи сказаљке трошиле.

— А ја имам једног рођака, каже трећи, који је престао да чита новине, да не би трошило стакла на наочарима.

Добро српство

Један укротитељ зверова био је ушао у кавез са лавовима и отпочео да ради са њима, кад дође слуга и рече му кроз решетке:

— Ваш кројач је овде, донео је рачун, грди и тражи вас, да му га исплатите.

— Пустите га нека уђе к мени, рече укротитељ.

Оно друго — да

Путнички кофер пао из мреже више седишта на кажипрст детета, које отпочне ужасно да плаче. Један путник му рече:

— Мали, метни брзо прст у уста и држи га тако најмање пет минута.

— Мислите да ће бол тако у минути? упита забринуто детиња мајка.

— То не, али ће престати урлање.

Срећа што није био пијаниста

— Јеси ли чуо да је умро онај славни виртуоз на виолини?

— А коме је оставио ону чувену виолину?

— Никома, сехранили су је с њиме заједно.

— То је ипак срећа. Шта би радил да је био пијаниста.

Пред испит

Отац разговара са својим сином уочи самог испита који син има да полага.

— Јеси ли потпуно спреман, сине?

— И на најгоре тата!

Програм прославе

Приликом једне пољопривредне свечаности био је састављен овакав програм:

У 10 сати: долазак награђених животиња.

У 11 сати: Примење гостију.

У 12 сати: Заједнички ручак.

РАЗЛОГ

— Страшно мрзим врата, која се окрећу у кругу!

— И ја их не марим, јер не могу да их залупим кад сам љута.

Божић

ОПЛАДА ДВА МАНГУПА

Два мангупа воде ворло занимљив разговор:

— Кладим се, каже један, да не можеш појести две јабуке наше срце.

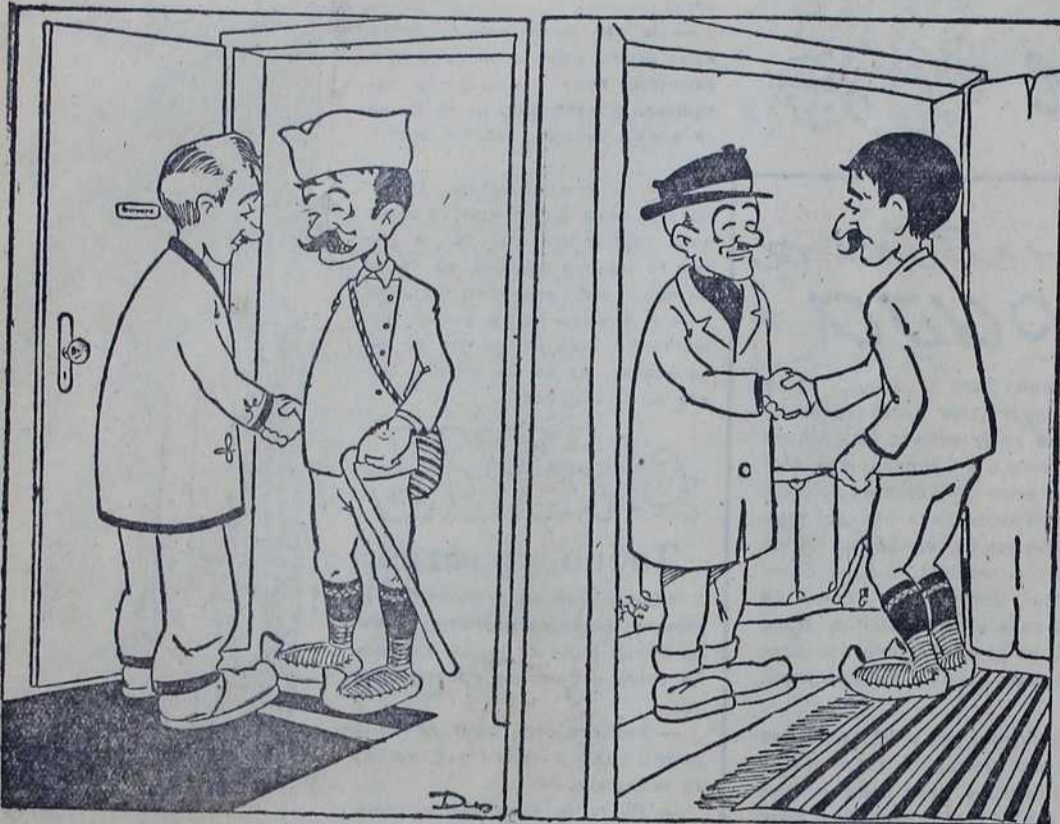
— Е, као да је то нешто тешко.

— Покушај, па ћемо видети.

— Ево! И мангуп поједе једну јабуку.

— Е, али сад не можеш јести другу наше срце, јер си већ нешто јео.

БОЖИЋ некад и сад

— Христос се роди, домаћине. Еве ја поранио да ви будем положајник.

— Христос се роди, пријатељу, ево сад мене да ти будем положајник.

Положајник

Прошле године госпа Јеца још на Светог Николу закупила свога мужа газда Вићу да се постара за положајника.

— Нећу више да видим оног баксуза Тозиног. Од кад нас он полази очи нисмо отворили. Прве нам године липса Марко. Душа ме боле за оног мачора. Само, што не проговори и фрче. Просто пресвисну мачор као да га неко урече. После ми идуће године експлодира парадајз. А онда наиђе рат и све оне невоље. А то је због положајника.

— Прекрсти се жено, ако Бога знаш! Какве везе има положајник са ратом. Није ту крив положајник. Шта фали овом Момиру? Дobar дечко и учтив а што причаш за мачора њега је отровала Мара вешерка.

— Добро, добро! Знаш да ћеш опет да окривиш Мару. За све је она крива само зато што ти је изгорела бело одело приликом пеглања... Него да узмемо Анкицу госпа Ружину.

— Зар сукњу? — узвикну Вића. Нећу да чујем за женске. Па то је, бре, највећи баксуз. Зар она да ми буде батлија. Ајак!

— Па добро, онда да зовнем оног студента што је самца код госпа Виде.

— Пази, богати. Читав човек и жицарош па да ми уђе у кућу. Зар он упалио цео комшилук а ја да га зовнем у кућу.

— Ју, Вићо, куд ти оде. Ја сам озбиљна женска.

— Море, остави то. Не сумњам ја у тебе. Не дао Бог. Ама брате ко ће вама женама веровати. Ја брате не верујем у озбиљне женске. Ето и ти се мацкаш и мажеш па си чак и косу офарбала.

— Вићо, опет почињеш. Видим ја да ћемо се посвађати. Зар ја да будем изван света. Сви се фарбају па чак и она матора Косара прафинизирала косу а ја немам још четрдесет.

— Ајд, ајд — насмеја се Вића. Када ћеш једном да уђеш у четрдесету годину. Ја прећера већ десет а свега сам седам година старији од тебе.

— Доста Вићо. Знаш да не волим те шале — подвикну госпа Јеца и Вића сави шипке и ућута.

Размишљао је он данима кога да узме за положајника и најзад смисли да задовољи Јецу и да позове Сашу техничара да буде положајник. Први пут када га сретне, он се љубазно насмеја и ступи у разговор:

— Како Ви, младићу? Пишу ли од куће?

— Пишу редовно али паре стижу нередовно — насмеја се Саша.

Тако између њих двојице наступи нека врста пријатељства и на Бадњи дан Вића рече Саша:

— Немој да замерите, а ја и моја домаћица би воле-

ли да сутра будете наш гост. На цео дан. Само да порани-те, јер ми враћамо па желимо да нам будете положајник. Онако као наше дете. Иначе вам родитељи нису овде.

Саша се мало размишљао и већ хтеде да одбије, али га Вића предухитри:

— Де, де. Знаш већ. Младост лудост. Иди ти дете одма после ручка, сутра се руча у једанајест.

Саша пристаде а Вића оде кући али Јеци не рече ко ће бити положајник већ је слага да ће доћи један шегрт... — Знаш онај Влада, избеглица...

— Куд избеглица да буде положајник?! — наљути се Јеца али није имала куд. Банње вече, куд да тражи положајника.

Зато је ујутру била чупава и у старој рекли када неко зазвони и на вратима се појави — Саша. Хтеде шлог да је трефи али није имала куд. Али чим се сврши церемонија око бадњака она се изгуби љута као осица. И реши да се освети...

И осветила му се. Саша је у току целе ове године био печен и куван у Вићиној кући и то обично када је Вића био у радњи.

— Шта ми се мота тај зализани? — често је питао Вића а Јеца је обично одговорила:

— Положајник је као род, а ми немамо деце. Дошо младић да се поразговара...

АНЕГДОТЕ

Пашина артиљерија

Године 1782, Папа Пије Четврти дошао је у Беч, ради договора са царем Јосифом II о црквеним пословима.

Позната је чињеница да је сваки излазак Папе из Ватикана изузетан и веома важан догађај, јер само најкрупнији разлози могу да буду узрок таквом путу.

Овом приликом Папа Пије Че-

тврти предузео је путовање у Беч — јер се био уплашио извесних важних реформи цара Јосифа, у погледу цркве.

Када је бечки надбискуп Мизачи запито цара да ли дозвољава да звоне сва звона на бечким црквама у част доласка Папе — Цар је одговорио:

— Наравно да вам дозвољавам! Ви ће те са том вашом артиљеријом дочекати св. Оца, а ја ћу са мојом. Надам се да ћемо сви бити задовољни.

Пашићева пословица

Један стари пензионер, који водио порекло од Грка и Јевреја изневерно Пашића и пресалдуми. Кад су то саопштили Пашићу, мислили су да ће стари воћа планути, али Пашић поглади браду и хладно одговори:

— Та, овај, није никакво чудо јер он ти је одувек пола Атина, а пола Палестина.

Услужан шумар

Кад је престолонаследник-ица Викторија, жена потоњег цара Фридриха III, једном учествовала на неком излету у Источној Пруској, наједном је настала провала облака тако, да је покисла до коже.

Престолонаследник је поверио своју жену шумару Рамонети, који је жену престолонаследника одмах провео у своју ловачку кућу. Ту је одмах донео халјине своје жене, како би се Викторија могла пресвући. Како је био необично услужан он поче да скида Викторији ципеле па — чарале.

Кад је Викторија на то поцрвенела и постидела се, Рамонетис, насмејавши се, рече просто-душно: „Немојте се ништа стидети, госпођа, ја сам ожењен!“

Виде Вића да Саша носи његове кошуље, његове зимске ципеле па чак и један иберцигер, али не сме да зине. Јеца га одмах, поклони.

Али када му је на Материце поклонила Вићин нововцијат џемпер и свилену машну, Вићи се смучи.

— Слушај ти — рече он Јеци. Ако нам је био положајник није мој ортак, него се окани ћоравог посла да га неистерам с мотку...

— Севап је Вићо — уздахну госпа Јеца. И ти си био млад и сиромаш... мало дечко да се дотера...

— Па зар си ти надлежна да му правиш мило — развика се Вића и добро се посвађаше...

Лупао главу јадан Вића и на послетку смисли да зовне Сашу и очински му саветује да се окане његове куће. Што смислио он и уради. Саша се иронично насмеја и само рече:

— У реду газда Вићо, у реду. Када се тако поступа са положајником, онда у реду. Али знајте да вам нећу више праг прекорачити.

Дође и Туцин-дан. Вића отишао у Обреновац и купио прасе и сав сретан се

вратио кући. Кад тамо затворена врата. Једва је ушао кроз прозор од кујне. Има шта да види: Из куће све однето, све што је нешто вредело. Он поче да виче:

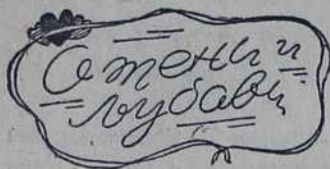
— Јецо, Јецо — али се нико не одазва. Виде јадан Вићо колико је сати па са прасетом оде до кум Марка и све му исприча.

— Надрљао си куме ал сам си крив — вели му Марко. Сам си замесио. Него да идем ја да се равнам с тог твога положајника. Да му дамо оштету а она твоја матора нек се врати кући.

Наравнали су се за десет хиљада али сад пуца брука и Јеца и Вића неће ове године примати положајника...

ДОСТА О ЖЕНАМА!

ОПРЕЗНОСТ

Пацијент: — Господине докторе, у последње време стално говорим у сну. Шта да радим?
 Лекар: — Ништа што ваша жена не би смела да зна.

Само споразумно

Жена: — Ако ми за бракоразводну парницу не купиш нов капут и шешир, знај да нећу да пристанем на развод.

Само да зна

— Реци ми искрено, Јоцо, јелда ме ниси оженио само зато да се напијеш!

Мајчин савет

Мати: — Пази, Даринка, мени се чини да овај млади трговац има озбиљне намере.

Даринка: — Јао, мама, одмах ћу у невест пасти, ако ми понуди брак.

Мати: — Да, да, али немој заборававати да кажеш прво хоћу.

Гостионичар (куварици): — Опет сег ости жале да им резанци миришу на сапун, а ја сам вам неколико пута рекао да не перете руке пре мешања.

Син: — Тата, шта је то дефицит?

Отац: — То је, сине, оно што преостане кад човек све изгуби.

Перица је учтив

— Хоћеш ли још парче колача, Перице?

— Хвала, тетка.

— Да ли патиш од слабог апетита?

— Не, него од учтивости.

Лекар: — Друго, госпођице, ваша болест је врло незгодна.

Пацијенткиња: — Дакле, тежак случај.

Лекар: — Тежак је, али се може излечити, ако се удате.

ЖЕНСКА ПИТАЊА У РАЗНИМ ГОДИНАМА

У први час

Паула Весели дошла је баш у моменат, када се расправљало жучно о режији једног комада.

— Шта вам је? — упита Весели.

— Не можемо никако да се слажемо о наслову комада!

— Тако, одговори Весели. А ја сам већ мислио да се не слажете о садржају.

Без разика

Неки пријатељ великог режисера Форста, верио се у седамдесетој години с једном младом девојком од двадесет година. Форст је био изненађен и рече да је то, можда, ризично у тако крупним годинама оженити тако младу девојку. Пријатељ му одговори:

— Ја ништа не рескирам, пошто ми се допада!

— Какав је!

— Шта је!

— Гдо је!

ИМА ЗОРТ

Пера долази мајци и плаче:
 — Тата ми је опалио један шамар.

На то ће отац из друге собе:
 — Што лажеш! Немој да ти распалим још један.

Грешка у стилистици

Писала пријатељица пријатељици, па између осталог пише и ово: »Кад ми је твоје мило писмо донео писмоноша, сто пута сам га пољубила.«

Госпођа (новој служавци): — И не заборавите да ми свакога дана доручкујемо тачно у осам часова.

Служавка: — Хвала, милостива, али ако ја понекад не стигнем на време, можете доручковати и без мене.

То је питање

Он: — Да ли ви умете да кузате као ваша мама?

Она: — Да. Али треба видети да ли ви имате тако јак стомак као мој отац?

То је за њега

Муж: — Одлично, ја ћу моју жену да водим кући овакву каква је, бар ћу бити миран.

Главни уредник: Теодор Докић.
 Власник и издавач: »Просветна заједница« р. д.
 Телефон редакције: 25-681.
 Штампана »ЛУЧА«, Београд, Краљице Наталије бр. 100.

Једини начин

— Слова су та о ситна, да се не може ништа прочитати!

— Па то је једини начин да смањимо цене на овој скупоћи...

ГОСПОДИН СРЕТИН МАЛЕР

Је ли вам се катгод десило да некоме учините добро дело, па да вам се то после зло одужи? Свакако да јесте, јер, забога данас је свет сав створен од парадокса, те, да није њих, много мање би било и главобоље, и бракоразводних парница, и рата, а да и не говоримо о разним малерима друге врсте.

Елем, десило се, пре неколико дана, господину Срету тако један малер, којег ће се, свакако, сећати целог свог живота. Није да кажете, какав „великог калибра“, већ онако „средње тонаже“, али ипак такав да ће господин Срета забележити тај дан као баксуз датум.

Праснуло, наиме, његовој лепшој половини госпа Јулки на

памет да гледа „Позну љубав“, па лепо каже Срету:

— Слушај, бре, ти матори. Како ти никако не пада на памет да кажеш жени да игра тако лепи филм као овај „Позна љубав“ што ту пише у новинама, видиш ли?... Дабоме, човек запослен, нема времена, или, можда, неће. Да је среће, ти би лепо сео па казао својој женици, својој рођеној женици: „Спреми се, Јулкице, данас ћу да те водим у биоскоп“ — као што други савесни мужеви раде. А оно, јок! Задембело ту па само чита новине, пуши и мисли о зимници.

— Ја, управо, не знам шта хоћеш с тим да кажеш. Зар зимница, жено, није најпреча?

— Дакако да је најпреча, али и ово се може... Него, слушај ме лепо, Срето, данас ћемо у биоскоп. Јеси ли разумео, има да купиш карте и да доћеш по мене и — квит.

— Па, кад си толико навалила да гледаш ту „Позну љубав“, хајде де, нека ти буде. За мене лично је и рана и позна већ давно указала леђа...

— Гле, гле, где ти тиња! Мисли, ако је оматорио онако на изглед да може мени да соли памет. Знај ја добро куда те жиће воде...

Господин Срета је тога дана купио карте и негде око пет сати рече жени да се спреми. Госпа Јулка била је већ „на готове“: обукла онај браон костим што ла је недавно шила, удесила фризуру, нашминкала се као каква шипарица.

Иде госпа Јулка издигнуте главе, а поред ње некако сучено и спокојно вуче се господин Срета. И баш да скрене иза угла ка биоскопу, кад угледа како некој дами, плавуши без мане, испаде ташна. Потрча господин Срета, кавалер по навичи кад су у питању туђе жене, и за трен ока подиже ташну лепој блондинки.

Плавуша сва радосна, насмејана, најлепше се захвали, А ледајући заводничким погледом Срету. Клањао се и клањао господин Срета као, боже ми прости, пред својим шефом, једнако доказујући плавуши да је све то ситници недостојна толике њене хвале. Ко зна, можда би и продужио са малдом плавушом да, на његову несрећу, госпа Јулка не стиге и снажно, као жандармериски наредник, ухвати господина Срету за рукав и одведе га.

О те писке и страхоте, тога лома од речи! И ни пет ни шест, госпа Јулка се окрену „на лево круг“ и поведе господина Срету право кући. А тамо већ — не питајте. Кажу да је после госпа Јулка ишла обућару да јој причврсти „штиклу“ на ципели и за неко време стално зајмила из комшилука оклагину да умеси тесто, јер је са својом — како сама говораше — ликвидирала. Ми једино знамо поуздано да је те вечери госпа Јулка седела сама у биоскопу, а господин Срета преклињао позну љубав која је заиста тако позно и несмотрено наступила код њега, да отада више никако не сме да иде у биоскоп.

Изненадна срећа

Ако пронађете место где моја жена крије новац, онда пола мени, пола вама. Јел важи!

Код жене детектива

— Ах, можете ли ми дати обавештење о моме новом веренику!

— О чему! О његовим ранијим везама, о имању или!

— Не, не, ја сам га позвала на вечеру и хте-ла бих да знам шта он једе најрадије!

ЧИЧА СИЛЈАН ЛЕК

Једног дана бане код „Три ше шира“ један члан „сталног друштва“ чича Илијиног, прехлађен и болестан.

— А где си ти, већ пет дана те нема, напада га чича Илија, још сврата.

— Погибох чича, стеже ме ова проклета кијавица, ма да не мрднем Лежао сам пет дана и шта све нисам употребио да ме пређе ово чудо али ништа не помаже.

— А што се ти чичи ниси обратио, па да ти ја дам један лек. За десет минута бићеш здрав к'о дреп.

✱

Стеван Сремац и цртање

С јесени 1879 оде Сремац за наставника Нишке гимназије, а о Петрову дне идуће године дође у Београд на виђење. Пред „Дар данелима“ прича појединости новог чиновничког живота, па помену како је морао предавати и цртање, а у школи, тек отвореној, нема ни прегледа ни модела.

— Па како си радио?

— Ето тако: нацртам на табли нешто па онда деца прецртавају. А буде кад што да ме деца питају шта сам нацртао, и ја онда морам да напишем доле: „столица“ или „оџак“ и дим“ итд.

✱

Није право

— За сутра, каже учитељ красписа, свако од вас нека напише педесет пута своје презиме. Мали Јоца удара у плач.

— Шта ти је, Јоцо?

— То није право. Мој друг се презива Ивић, а ја Константиновић.

— Не знам шта да радим! Кад год увече пијем, ујутро патим од зубобоље.

— Драги пријатељу, то се ваши умњаци буно.

— Па није касно ни сад, реци ми, молим те. Не жалим ни десет кригли пива да частим.

— То ти је најобичнија ствар, одговори му чича. Узми једну љуту, успи у неко лонче, сасечи мало купуса, па кад се то нато-пи посоли мало бибера и шећера. Кад се све то лепо измеша, а ти, жив ми био, на искап. И за десет минута оде кијавица.

— Јел сигурно?

— Кад ти ја кажем. Само има један услов.

— А који је то?

— Кад нагнеш да попијеш овај лек, не смеш да помислиш на Нилског коња, јер онда не делује.

Сутрадан дође болесник са још већом кијавицом.

— Ништа не вреди, чича. Не могу да попијем.

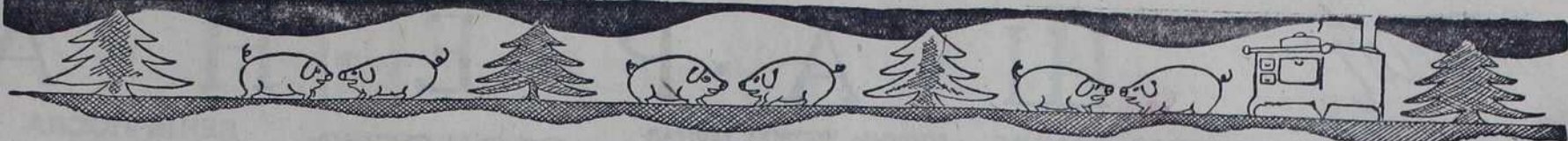
— Ама како не можеш да попијеш?

— Па, кад год нагнем лонче да попијем, ја се сетим на Нилског коња, а Бог га убио — дотле ми ни у сну на памет није долазно.

— Е, мој балавко, нисам ни ми-слио да си толико наиван. рече му чича Илија, уз грохотан смех целог стола и узвикну:

— Момче, десет кригли пива!

БИ ШТО — БИ!..

Полакомно се гозда Мита на младост и једрину своје нове служавке и уложио је много труда да од ње извуче ма какав знак симпатије и наклоности.

Једнога дана, пошто јој је досађивао више него икад, она се пожали госпођи Мари, Митиној супрузи и хтеде да напусти њихову кућу. Госпа Мара је била строга и љубоморна жена и већ више пута планирала је какву освету да приреди Мити за све његове ванбрачне голицаве догађаје. Али имајући и сама притајених оескаја и грешних намера према Митином присном другу и пријатељу Јоци, чије су посете њиховој кући постале свакодневне — госпа Мара још ништа није предузимала.

Случај са служавком дошао јој је као поручен.

— Катиче, рече она девојци. Твојом искреношћу и постојаношћу још више си ми се омилила и молим те немој ме напуштати. А молим те немој мог мужа, можеш бити потпуно мирна, ја ћу све у десети, и њему више неће ни на памет пасти да те узнемирава.

Затим се договорише да Катича закаже Мити састанак у подруму, а у место ње да га тамо чека госпа Мара која ће да том приликом знати да излечи од наертљивости.

Није дуго потрајало и гозда Мита се најзад увери да још поседује старе заводничке особине, јер ето, ова мала и вижљава Катича заказала му је састанак, истина у мрачном подруму, али ипак... ипак... Годио му је овај успех још и зато што се његов друг Јоца икак млади, лепши и нежеља већ петнаест дана врти по његовој кући око Катиче, удварајући се на разне начине — без икаквих резултата.

У заказани час Мита се упути у подрум. Али тек сада, можда први пут у животу, он осећаше неку грижу савести; пред очи му изађоше евентуалне незгодне последице ове авантуре и он зажеда што се тако далеко упустио са једном служавком. У том тренутку његове колебљивости уз степенице чило наиђе право спасења у лицу верног пријатеља Јоце.

— Јоце, брате, спасавај ме! кликну он. Ено Катиче у подруму, очекује мене. Иди и данас мети замени. Али да те неби преознала — немој се јављати. Знам

да ће бити разочарана кад сазна да си то био ти — али не мари...

Јоца се није двоумио, а још мање се освртао на ове благе увреде, свог пријатеља. Катича му је одавно била запела за око — и он се сад журно упути у подрум. У потмулом подрумском мраку госпа Мара је нестрпљиво очекивала свога неверног мужа; али када се у вратима указа Јоца, она прилика па још када је он, без речи зграби у загрљај и оба су страстним пољупцима — њу прође свака зла мисао а у глави јој се поче да мути од неке неописиве милине.

Међутим, гозда Мита се вратио у свој стан задовољан због двоструког успеха: прво, што је Јоца доказао да ни сада није мањи лола него што је то био у давној прошлости, а друго — што ће

својој Мари избити из руке и последњи адут за флерт са Јоцом.

После неког времена он, забезекнут, опази да кроз претсобља прође Катича.

— О, девојчице, појурни он из собе — зар ти ниси у подруму?

— Не, ја нисам... милостива госпођа је доле, уместо мене... овај...

Гозда Мита крикну као да га је гром ошинуо, излете из стана и као да га виле гоне па се сјурни низ степенице, вичући:

— Јоцо!.. Јоцо... То није Катича. На то му Јоца, лагано излазећи из подрума, хладнокрвно одговори:

— Би шта би... Катича или не, сасвим ми је свеједно. Могу само да ти признам да си прави мајстор у избору!

Уметница на Орфановом двору

Било је то на једном дворском концерту професора Гринфелда, у Јилдиз-киоску, за време владавине султана Аблуд Хамида II. Мала позоришна дворана блистала је у злату и мермеру, ложа се ређала до ложе. Присутни су били и сви чланови дипломатског кора у Цариграду, заједно са својим госпођама. Иза златних решетака дворске ложе виделе су се прилике са густим копренама, жене из харема гордога султана. У једној блиставој ложи седео је он, деспот, владар свих верних, калифа и султан Абдул Хамид. Својим црним, густим обрвама, смрзнутим цртама, повијеним носем и замршеном бродом давао је верну слику неког оријенталског владара из хиљаду и једне ноћи. Пред њега седео је белобради старац — велики везир, — по изгледу и држању — понизни слуга свога господара.

На малој позорници, која је изгледала као каква дечија играчка изводила се најпре нека кратка оперета. Сваки уметник, пре него ли је отпочињао са својом игром, поклонио би се дубоко пред Његовим Величанством.

После оперете, дошао је ред да изведу свој програм оба брата Гринфелд, са пианистом Алфредом и челистом Хајнрихом, који су такође били с њима. Разуме се да су и они морали да испуне дворску етикету и да се поклоне према султановој ложи. Прво су отпевали турску химну, чије им је нове ноте, дан пре тога донео један дворски чиновник у њихов хотел.

После тога отпочели су браћа Гринфелд са својим програмом чији је избор био остављен њима. Имали су прилике да одмах осете да у Јилдиз-киоску и уметници светског гласа, као што су били они, нису ништа боље третирани од обичних султанових робова.

Најме морали су да свирају тачку за тачком, без паузе, без прекида. Када су хтели само мало да се одморе, прилазио им је

дворски чиновник, који је стајно био иза њих и шапуно им:

— Даље, само даље!

Тако су свирали више од једног сата непрекидно, они културни људи и чувени уметници — као робови.

Најзад им је било допуштено да се мало одморе. Дворски чиновник пружио је, сваком по једну раскошну шатувлу са високом орденем и по једну свилену кесу са златницима.

У исто време устао и велики везир који је седе опоред султана и јаким гласом викнуо:

— Његово Величанство много цени ваш таленат!

Султан је при том непрестано климао главом и показивао на оба брата, а онда и сам гласно рекао:

— Покажите ипак, да сте добили све, што сам вам наменио!

На ове речи они су требали да покажу дарове које су добили. То је обично ради тога, јер су многи дарови које је султан поклањао, једноставно „нестајали“. Тако се султан морао својим очима уверавати дали су они, којима чинио поклоне, заиста и примили.

Међутим у Јилдиз-киоску уметници нису тако лако стипали славу, одличја и злато. Чим су браћа Гринфелд мало одахнули, дворски чиновник им поново приступи и, овога пута уз дубок поклон, рече:

— Господо, оставите поклоне на страну и свирајте даље, по жељи Његовог Величанства!

И тако су Гринфелди морали да свирају још много тачака.

Учитељево објашњење

Учитель: — Хајде Јоване, реци, ко је био Христофор Колумбо? Бак ћути.

Учитель: — Не знаш? То је права срамота! Зар твој отац тргује јајима, а ти не знаш ко је Колумбо?

СВЕ ЗБОГ ДУГА

— Ви имате одличне очи!
— Откуд знате!
— Одкад сам вам позвајмо оно пола миле мести, ви ме опазите на километар раздаљине!

СТАРИ ВИЦ

— Дајте ми две карте у првом реду.
— За »Ромео и Јулијет«!
— Не. За мене и моју жену.

НИЈЕ БРОЈАО

— Јоване, донесите ми прахек против стеница.
— За колико!
— Глупане, па нисам из ваљда бројао.

Божић

Ш * А * Р * Е * Н * А

МНОГО ТРАНИ

— Дајте ми комад меса! Али без масти! И без костију. И без жила.

— Онда је најбоље да узмете једно јаје, госпођо.

И ОН ЗНА СВЕТО ПИСМО

Судија: — Оптуђени, опет си крао. Зар не знаш за заповест Божију: »Не укради!«

Оптуђени: — Ни ви се, господине судија, не држите Светога писма у коме пише: »Немојте судити, ако нећете да budete суђени.«

Гости: — Или је ово телетина, или сам ја во!

Келнер: — Жао ми је, али то је телетина.

БОЖИЋНА ЧЕСТИТКА БЕОГРАДСКИХ БАКА

ШКОЛА

— Здраво Анкице! Па, срећан ти божићни распуст.

ЗАГОНЕТКА

Дошла девојка господину пароху на исповест:

— Јеси ли што згрешила, Марија? упита је жупник. Сад имаш вереника. Владаш ли се поштено када си са њим?

— Па... овај... ја мислим...

— А шта ради твој вереник кад је с тобом?

— Па ето... да простите... како да кажем... милује по неки пут.

— Како те милује?

— Ено, тако, по коси, по руци.

— И још где? упита је жупник вртећи главом?

— Овај... по неки пут... стид ме је да кажем... и по ногама.

— Е, то је велики грех, Марија, велики грех. Бог ће ти то опростити, али убудуће да будеш смернија. Ако баш хоће да те милује и по ногама да се ниси усудила да му допустиш да иде више од подвезице.

Прошло је после тога неко време, а жупник срео Маријиног оца.

— Шта ради Марија? упита га, пошто су се поздравили.

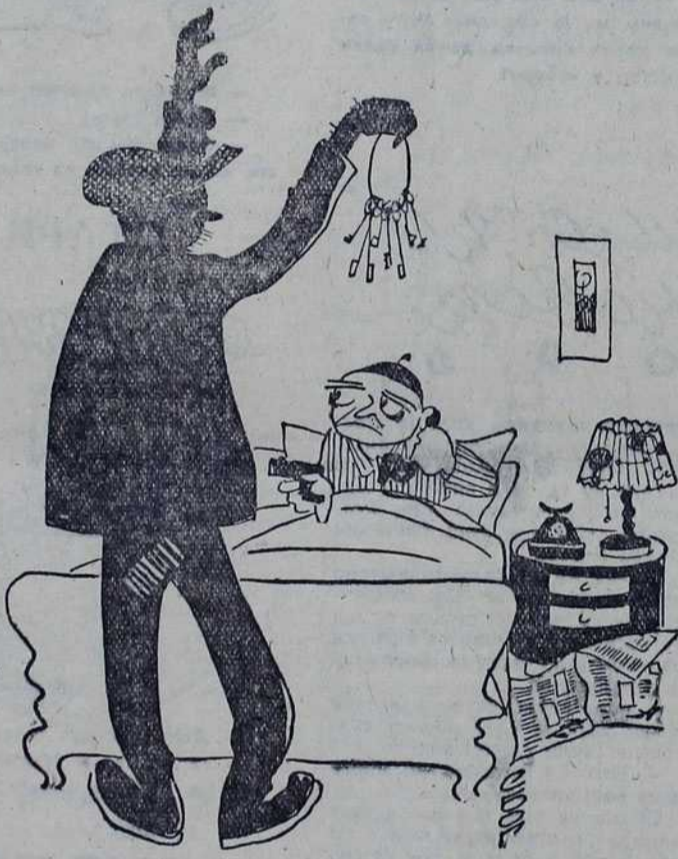
— Добро је, да кажемо — на то ће стари — вредна девојка. Само не знам од неког времена који јој је враг. Чим устане она веже подвезицу око врата. Шта може то да значи, никако не могу да будем паметан?

ДЕЧЈА ПОСЛА

— Молим ти се Божић-бато донеси ми за Божић пуно, пуно цигарета.

БОЖИЋНА ПОСЕТА

— Зашто ми господине не верујете да сам побожајини!

ПОГРЕШАНЕ ЦАРЕ

— Дивно ти стоји нови шешир! Где си га купио?

— Код »Цара«.

— Где се налази та трговина.

— То није трговина, него ресторан.

— Погледај, мужићу, како господин Машић нежно љуби своју жену, када полази од куће! То ти никада не чиниш.

— Мислим да ми то господин Машић не би допустио.

— Моја жена се никад не доде кад доцкан долази кући. Она се задовољи тиме што врти главом...

— Својом или твојом?

ПОЗОРНИКЕ ВЕСИЛ

Његова освета

Један критичар је неког глумца сасвим прописно уништио или како се то стручно каже »исцелопао«. Глумац остаде привидно миран, али следећег јутра, кад је мислио да је критичар у уредништву листа, оде у пансион, где је критичар већ годинама становао. Ту се упустио у разговор са власником пансиона, на дугачко и на широко. Следећег дана он пошаље критичару отворену карту на власнику пансиона. У карти је био следећи текст:

— Драги пријатељу, јуче сам био код вас, али вас нажалост нисам нашао код куће. Не знам зашто сте ми причали да је ваша госпођа домаћица непријатна и одвратна особа. Ја налазим да је она врло zgodна и пријатна жена, а ниуком случају није прљава, као што сте ми ви причали...

Сутрадан је критичар био глвачке избачен из пансиона, а велике модрице и огреботине по лицу остале су му за дуго као успомена од његове оштре критике.

КОД ФРИЗЕРА

— Молим вас, госпођице, можете ли ми рећи, која је од ових дама моја жена!

Јован Скерлић и штампарске грешке

Неминовно су штампарске грешке. И људи који већ одавно пишу и штампају оуглали су на њих, па се и не љуте. Знају, ма колико они бечили очи читајући коректуру, опет ће да им промакне која грешка. Али људи којима се нешто штампа први или други пут просто су очајни због сваке грешчице.

С њима сваки уредник има муке тешећи их, па је муке имао и пок. Јован Скерлић кад је уређивао »Српски књижевни гласник«.

Али он је имао zgodан начин да писца умири. Питао би га:

— Да ли се види да је то штампарска грешка!

— Па види се, — одговорно би један.

— Ето, што се онда љутите!

Види се да је штампарска грешка.

— Кад се не види да је грешка, — казао би Скерлић, — онда је опет ствар у реду. Сем вас, нико ништа неће ни да примети.

Срећни

Чиновнике изненада Обасјала нова нада Поправили стање Да припреме Божић-Бату Добили су дуплу плату Ко видно признање.

С * Т * Р * А * Н * А

ДОСЕТИО СЕ

— Шта! Запалио си две свеће да би читао новине.
— Вараш се то је једна свећа, само сам је пресекао на двоје.

Мудре речи

Сви прошли дани изгледају нам као — празници.

Боље је изгубити једну добру реч него — пријатеља.

Пакосници умиру, али пакост никада.

Највећи магарцац није никад онај, ко мисли да је то.

Човек је најбоље услужен, кад то учини сам.

Људи просечни и пузавци, припевају свуда.

Најглупљи је човек онај који се не мења никад.

Највеће мисли долазе из срца.

ЗИМА

Баш су чудни њени пути
Зима спава у мраз ћути
Кошава ниједне
Ал ако немамо среће
Зима стигне у пролеће
Па Ускрс преседне.

МАЛИ ПЕРИЦА

— Мама је сигурно страшно јака, јер ја сам чуо кад је причала тетка Заги да те може свим лако омотати око прста.

РАЗНО

НЕ МОЖЕ БЕЗ ИНСПИРАЦИЈЕ

— Што једном већ не почнете са сликом? Сигурно чекате инспирацију?

— Погодили сте, чекам оних две хиљаде динара што сте ми унапред обећали.

Отац: — Модерна девојка а не зна чему служе игле.

Кћи: — Како не бих знала, оне! Употребљавају се за грамофон.

— Малочес сте изговорили реч, магарцац. Да ли се то на мене односило?

— Ваљда не мислите да сте ви једини магарцац на свету.

Жена: — Брачни живот је пуно жртава. Свакога дана морам да кувам.

Муж: — А ја да једем...

Учитель: — Где си се ти, Пајо, родио?

Паја: — Молим, у соби.

ТЕШИ СЕ И ТЕБЕ ЋЕ

— Моја жена увек наводи као пример свог првог мужа.

— Теши се. Тебе ће наводити као пример своје трећем мужу.

Зали знате?

1. — Ко је измислио високу потпетицу.
2. — Како се зове човек који прође поред стотинарке која лежи на путу а не узме је!
3. — Шта значи «пасти под стега».

ОДГОВОРИ НА ПОСТАВЉЕНА ПИТАЊА

1. — Високу потпетицу измислила је једна млада францускиња, коју је вереник био пољубио у чело.
2. — Слепац.
3. — Значи: дати да ти испразне џепове на панталонама, кад новац држите у џепу од капута.

Госпођица: — Зашто се ви, господине Јанковићу, не жените?
Јанковић: — Ја сматрам да је брак или рај или паклао, па пошто нисам раја достојан, а пакла нисам жељан, свакако ћу умрети — нежењен.

ОДЛИЧНА МАСНА

— Сигурно Диогени!
— Не већ поцепане панталоне.

Мали наивко

Перица је имао ружну навику да стално чепрка нос. Да би га одучили, рекли су му да ће од тог силног чепркања постати страшно дебео. И Перица се одуочи од тога.

Једнога дана возио се он са оцем у трамвају. Преко пута њега седела једна госпођа у другом стању. Гледао је Перица, гледао, намигнуо оком и насмејао се од задовољства.

Госпођи би најзад то непријатно, па га упита:

— Је ли, што се смејеш?
— Знаш шта си радила кад си тако дебела!

Наше причалице о неврелице

— Зашто плачеш, сине?
— Мамице, Јова увек квару м-гру. Он увек хоће да буде коњ, а никад неће да једе сено.

Перић жури улицом, поклизне се и паде. Један пролазник му приђе да би му помогао да се дигне и почне га тешити:

— На крају вам се ипак ништа није догодило!
— Не, одговори Перић, али зато у средини.

— Како можете бити тако неопрезни? викну директор банке на благајника. Закључајте одмах ту касу.

— Али, г. диракторе, у њој нема ни паре.

— Баш зато. рече директор. Помислите само кад би то неко видео.

ОПТИМИСТА

— Не можеш да верујеш колико се радујем што сам изишао из болнице и што ћу Божић провести код куће.

ДЕМАНТУЈЕ

Мајка: — Изгледа ми да твој брак није много срећан. Твоји суседи причају да си се целе прошле ноћи свећала с мужем.

Ђерка: — Дрска лаж! Јоца и ја не говоримо већ недељу дана.

Лекар (љутито): — Зар нисте прочитали да ја ординирам само од два до четири сата?

Пацијент: — Ја знам кад је ваше радно време, али пас који ме је ујео није знао.

Она зна све

Господин у парку обраћа се малој Лелици која се шета са својом гувернантом:

— А како се зовеш, мала?

— Знаш ја све — рече Лелица, — ви мене питате а волели бисте да знате како се зове моја гувернанта.

Божићни еџирам

Спекуланти муку муче
Шта ће сад и куд
И њихова брука пуче
Печеница њина јуче
Утепла на дуд.

Нове књиге

Оказион - распродаја књига

Пошто су остале велике количине непродатих књига на стоваришту распродајемо по ниже наведеним ценама изврстан број оригиналних дела.

Не пропустите ову прилику да са мало новаца, а евентуално и дабе обогатите своје знање и библиотеку.

Луксузан повез у енглеском платну, на финој америчкој хартији.

Књиге се по споразуму могу добити и дабе.

Раније Сада
Динара

- МАРШАЛ ИВАН БРОЗ-ТИТО:** „Од робијаша до маршала“, са предговором генерала Вилсона и поговором колеге маршала Стаљина. Богато илустровано, са Черчиловом цигаром и личним отиском прстију ————— 300.— 15.—
- БОЖИДАР ПУРИЋ,** председник Туристичког друштва „Југовина“: „Тамо амо по Лондону и Каиру“. У овој књизи писац описује идиличне шетње по обалама Темзе, паковање кофера и романтичан пут са сургун-пасошем од Лондона до Каира. Књига је илустрована оригиналним снимцима фотографске радње „Интелигенс-Сервис“ ————— 180.— 40.—
- ИВАН ФИШЕР-РИБАР:** „Од Парламента до шуме, разговори угледни уз ђувеч и ражњиће, са аутограмом хануме Сулејмана Филиповића ————— 250.— 15.—
- МОША ПИЈАДЕ:** „Како сам постао Србин?“. Аутобиографија једног сликара, који је на конкурс у Москви проглашен за конкурента Краљевићу Марку ————— 240.— 5.—
- СЛОБОДАН ЈОВАНОВИЋ:** „Капитулација уставобранитеља на Темзи“. Музичка драма у 3 чина. Сцене су дирљиве до суза, а нарочито последња у којој један старац уздикује: Целог живота студирао сам Енглезе, а тек сад сам их упознао“ ————— 160.— 15.—
- МИЛАН ГАВРИЛОВИЋ:** „Стрпљење у политици“. Стихови у прози. Опис како се доња пред вратима Кремља. Са фотографијом писца, снимљеном приликом његове победе на конкурс лепоте у флориди ————— 45.— 8.—
- ВЛАДИСЛАВ РИБНИКАР:** „Вртоглавица“, писмени задатак једног ученика VI разреда гимназије ————— 20.— 4.—
- АУГУСТ КОШУТИЋ:** „Камуфлажа у политици“. Скеч водене садржине у којем се лијепо изводи пливање по масонским водама ————— 25.— 3.—
- ИЛИЈА ЈУКИЋ:** „Скуп мојих круговалних говора са лондонског кратког вала“. Ријетка збирка лијепих савјета намијењена Југословенима — српске-источно-православне вјероисповести. Ова књига се нарочито препоручује, пошто је штампана на финој, меканом папиру, па се може употребити у праве сврхе ————— 60.— дабе
- Како су књиге скоро већ при крају, то се пружа прилика поштованој читалачкој публици да се пожури са наруџбом. Наружбе треба слати на: Максим-бар, Лондон, Даунинг Стрит 1 или на филијалу у Кремљу.
- КОРИСТИТЕ ПРИЛИКУ! НАВАЛИ НАРОДЕ!**

СТАРЕ И НОВЕ АЛАРМАНТ-НЕ ВЕСТИ купујемо на кило, по најбољој цени. Најбоље увек плаћа радио Лондон.

ВИШЕ БРОДОВА — КРИТИЈА КУПУЈЕМ, ради преправке у Јапанске ратне бродове, које ћемо уз дреку и ларму потопити. Понуде под Рузвелт а. д.

РАСХОДОВАН ГЕНЕРАЛ, који је 27 марта уредио за Врбицу свој народ, тражи познанство пуначке даме, макар и маторе. Само са доста пара. Најрадије воли фунте и доларе. Ако дама воле да се коцка, онда ће да будемо идеалан пар, пошто сам коцкар по занимању. Цењени понуде под Симовић, Максим-бар Лондон.

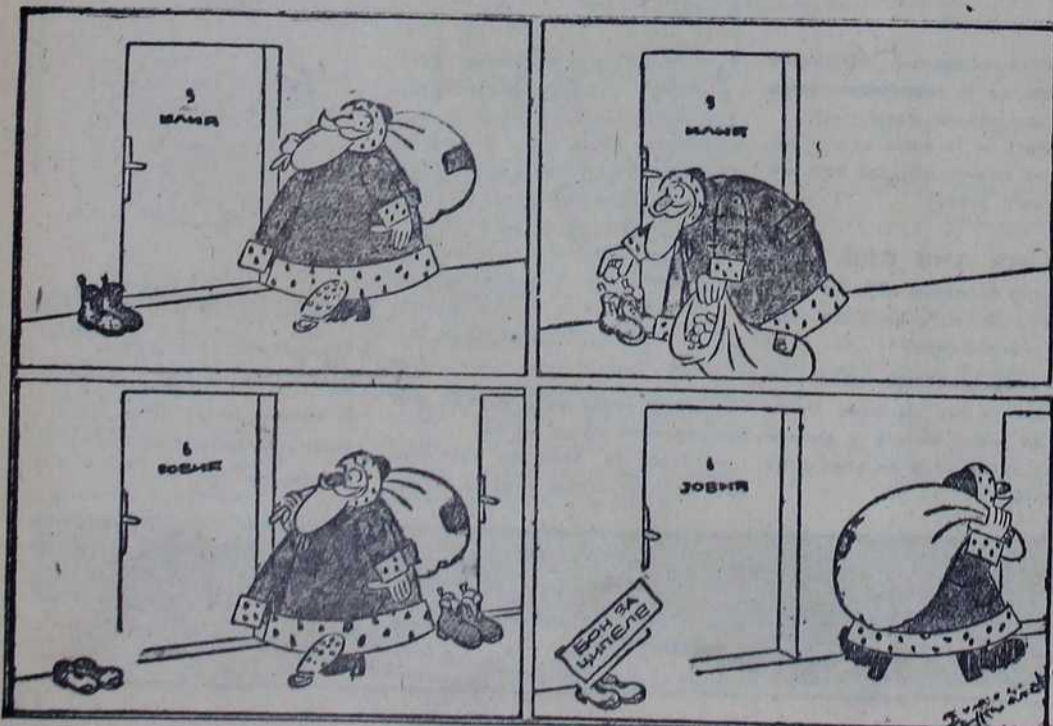
ИЗГУБЉЕНО ПРАСЕ ИЗ ОТМЕНЕ ПОРОДИЦЕ, женско, бело, рундаво са лила машном око врата. Јединац у мајке. Одазива се на „мадмоазел Мери“. Ко га је пронашао и ако још није испекао и појео, нека донесе својој мамици Жанки, уз добру награду. Теразије 95 — први спрат.

ТРАЖИМ СЛУЖБУ код неког сељака у околини Београда, за храну и нешто готовине. Умем да чувам свиње, гуске и овце, а још боље да их једем. Нарочито вољем реш печено прасе. Цењене понуде слати на Ацу, купопродавца, код „Цара“.

ЈЕДАН АМЕРИЧКИ ПОКУШАЈ Вашингтон, јануара. — У Белој кући одржана је тајна конференција владе, на којој је решено да се одузме од Аладина његова чаробна лампа, не би помоћу ње поново повратили ратне бродове, које су им Јапанци потопили у Пацифику.

Ако и овај подухват пропadne, онда ће ствар бити поверена Волт Дизни-у да је уреди.

САВРЕМЕНИ БОЖИЋ БАТА

ИНТЕРЕСАНТНО

ВРЛО АКТУЕЛНО

ЗАХТЕВАЈТЕ ОД ВАШЕГ КЊИЖАРА ОВИХ ДАНА
ИЗАШЛЕ АКТУЕЛНЕ КЊИГЕ:

1 А. Е. Јохан	Земља без срца	80.—
2 Пол Мусе	Оптукујем	100.—
3 Свен Хедин	Америка у борби континента	70.—
4 Колин Рос	Западна хемисфера	100.—
5 Линклејтер Ерик	Жуан у Америци	100.—
6 Г. Вирзинг	Тражи се непријатељ	50.—
7	Тако је дошло до рата	12.—
8	Секрет Сервис	20.—
9	На живот и смрт	12.—
10	Владавина стараца	5.—
11 Џемс Берглинд	Иза кулиса Беле куће	40.—
12 Ерлинг Бахе	На падинама Атласа	60.—
13	Влада у бекству	12.—
14 Конрад Барч	Видео сам Москву	30.—
15 Јохан Лерс	Јевреји иза Стаљина	6.—
16	Албион полази у рат	30.—
17 Мартин Пазе	Стаљин у светлу штампе и карикатуре	50.—
18 Џон Емери	Енглеска и Европа	20.—
10 Ф. Хартнагел	Амазонке са Бродвеја	70.—
20 Вегециус	Приручник за кафанске стратеге	50.—
21	Трагикомедија Жоржа Мандела	6.—
22 Георг. Павловић	Под шестокраком звездом	40.—
23	Севастопол	36.—
24 А. Ф. Бориес	Атлант	15.—
25 Винстон Черчил	Мој савезник	30.—
26 Т. Х. С.	Европа против Европе	6.—
27	Весели алманах	20.—
28 Вилхелм Шајдер	Ко је убица!	40.—
29 Лудвиг Штрац	Завера на Босфору	40.—
30 Х. Г. фон Цобелтиц	Њена победа	50.—
31 Р. Кравченко	Аљина љубав	25.—
32 Карл Бринкман	Репортртер Икс	40.—
33	Глас болшевиизма	4.—
34 А. В. Кригер	На трагу тигра сабљаша	15.—
35 Ханс Михаел	Ловци глава распродато	15.—
36	Побуна на Фламингу	12.—
37 Курт Ридл	Сусрет са Маорима распродато	12.—
38 Др. В. Хофман	Животни простор или империјализам	12.—
39 Ј' Р. Георге	Јеврејин Зис	40.—
40 Ханс Дитмер	Улога немачких сеоских задруга у пољопривреди	8.—
41 Х. Баке	Независност европске исхране	10.—
42 Х. Х. Болер	Старање о немачком занатству	10.—
43 Лидија Рајмер	Породица у Новој Немачкој	10.—
44 Др. Х. Бенге	Немачка сељачка политика	10.—
45	Како путује немачки радник	10.—
46	Положај немачког радника	10.—
47 Валтер Херберт	Револуција европског сељака	12.—
48 Е. Моравац	Рат на Истоку	4.—
49	Био сам запобљеник у Офлаг XIIIБ	5.—
50	Алманах српске омладине	20.—
51	Наши у заробљеништву	10.—
52	Исток у Новој Европи	8.—
53 Фридрих Еларт	Беда у изобиљу	60.—
54 Ханс Стен	Јунаци под заставом сунца	50.—

Ако Ваша књижара жељену књигу нема, можете исту набавити непосредно од издавача:

„ПРОСВЕТА ЗАЈЕДНИЦА“

Београд, Косовска 39/III — Тел 24-822.

ВРЛО АКТУЕЛНО ИНТЕРЕСАНТНО

Бодљикава иресе Вам даје МАЛО ШАРЕНИЛА НИЈЕ ЛИ ТО ОДВРАТНО

Спорт

СПОРТСКИ ЕПИГРАМ

Сад за време спортског мира
Б. С. К. управу реновира
Уморан је њи доктор
Да поправе дисциплину
Порасли су сад у чину
Претседник је — директор.

ОДРЕШИО СЕ

Чуварички је испео спортска
мајка. Одрешо се на материце
плавина и примио десет голова
у анду бонбона.

УРЕКЛИ ГА

Таман је БАСК почео да мрда
када га урекоше спортски крити-
чари па је на своме терену из-
губчо од бело-црвених. Утеха је
само то што је то било у старој
години.

ПОДЕЛИЛИ КАО БРАЋА

Јединство и «Обилије» су от-
мени тимови па не воле да се
гурају по блату. Зато су на по-
следњој утакмици поделили бо-
дове.

СНЕТ ТРЕБА ДА ПОМОГНЕ

Божјини турнир висн као лу-
стер ако не буде снега да по-
крије блато јер публика неће да
се дави по блату. Зато је осно-
ван одбор који се моли Богу да
падне снег.

ШТАМПАРСКЕ ГРЕШКЕ

— Хајде, драги, нежно рече и
ухвати га за куку (руку).

Од радости није могла да се
одвоји од брата (брата).

Дозвољаваате ли да бушним (пу-
шним) у нашем друштву.

Черчил је изјавио: Ја од Ен-
гелске очекујем пад и само пад
(рад и само рад).

Пошто је просуо мастило, он
узе и уби (упи) га.

Отишао је жути, али нису про-
шла ни два рата (сата) а он се
врати.

Испретурани огласи

Монументално двоспратно куче,
са радиоактивном њушком и
свршеним курсом вештине пам-
ћења, изгубљено на шалтеру
Заложне банке, без обзира на
године старости. Моли се по-
штени налазач да куче задржи
а новац нека врати лично од
10—12, пошто је драга породич-
на успомена. Брак није искључ-
ен.

Факултетски образована дама, од
30 коњских снага, са погоном
на дрвени угљ, даје уз скром-
не цене стан и храну свакој вр-
сти гамади која има једну ре-
зервну пумпу.

Сименталски бик, кинеске народ-
ности, са потпуним знањем
француског језика, тражи по-
знанства старијег господина са
засебним улазом.

Друштво за заштиту животиња
купује и продаје по највишој
дневној цени сваку врсту рас-
ходованих удовица које се ра-
вумеју у порођаје по максими-
рним ценама.

Ључево од стана и пса «Бобина»,
које сам изгубио 15 о. м. огла-
шум за неважеће.

— Шта покварила си своју ве-
риду?

— Да.

— Зашто, момка те? Којас би
сте ви били диван пар људи! За-
тим, теби вереник те је обоже-
вао.

— Постао ми је одвратан.

— Да те није верао?

— Не. Слушај шта се догоди-

ло. Он је код нас долазио само
у одређено време, кад су роди-
тељи код куће. Једнога дана, ка-
да сам сама остала код куће, по-

звала сам га телефоном да дође,
онако, из несташлука, тек да бу-
демо само нас двоје.

— И, драга, пријатељице, шта
је после било?

— Али тата и мама су изишли
неочекивано. Да не бисмо били
изгрђени, он се сакрио под кре-
вет. Само, кад су родитељи ушли
у собу он је направно један нео-
презан покрет који га је издао.

— Ко је под креветом?

— Ум-тао ме је тата строго.

— Ко може други да буде ако

не наш пас Хектор, тата побуни-
ла сам се ја.

— Хекторе, Хекторе... отпочео
је тата да га дозива, а пружио
му руку под кревет. Можеш ли
замислити шта је мој вереник та-
да учинио?

— Одао се!

— Напротив! Да се не би одао,
отпочео је да лиже татину ру-
ку.

— Једе, можеш ли да ми по-
вратиш хиљаду динара?
— Могу, али нећу!
— Мислиш ли да ти нећу врати-
ти!
— Хоћеш али не можеш.

ДОБАР ОДГОВОР

Госпођа: — Јесте ли раније радили у болници кућаном?
Девојка: — Да, госпођо, у много болниц.

САМО ПО РЕДУ

За време режима Драге Ма-
шини служио је популарни чича
Настас низ година као «терцу-
ман» при нашим конзулатима у
љужним крајевима. Пошто је већ
по годинама старости дотрајао,
требало га је пензионисати. Ме-
ђутим, с обзиром на његове по-
верљиве и патриотске заслуге у
тим крајевима, тадањи начелник
министарства спољних послова,
сада покојни, Драги Стефановић,
хтео му је учинити да добије не-
ку класу, па тек онда да га пен-
зионише. У том циљу предложи
своме министру Јовановићу уна-
пређење чича Настаса у чин «ви-
цеконзула».

Кад је с тим предлогом иза-
шао пред свога министра, овај
дрекне на њега:

— Шта ви то онако као из ру-
кава, дајете му за вицеконзула.
Негде то тако! Има он прво да
прође све друге класе, па тек он-
да да дође на овај положај. Пр-
во он мора да буде конзул, па
тек онда «вицеконзул».

— Шисате ли ви и псе!
— Да господине. Изводите се-
сти!

ЛИЧНЕ ВЕСТИ

— Паја Павловић, бивши овде-
шњи, прославиће Божићне праз-
нике у друштву својих колега у
Бушиној улици.

— Риста Ристић, црноберзије-
вац, неће примати о својој слави
Светом Стевану пошто се у ци-
љу гимнастике, налази у Костољ-
цу.

— Мадам Боба, се Дедиња, не-
ће славити нову Годину пошто јој
је печеница утекла из Београда.

— Газда Рада, тражи срећног
положајника, пошто је ове годи-
не био у пеху са прославама па
хоће да «разбије малера».

— Пера апсанџија, честита Бо-
жићне празнике свима својим би-
шним и будућим питомцима.

Кнез Михаило и Милићевић

Као секретар Кнеза Михаила,
Милићевић једном ебјаше у при-
лици да реферише Кнезу о мол-
би једнога свога личног против-
ника, који је тражио службено у-
напређење. Милићевић препору-
чи молбу Кнезу, који тада рече:

— Хвала вам! Ја вас молим да
ми и од сада лепо говорите о
својим противницима, а ја томе
господину не дам што тражи.

После неколико дана пружио
Кнез секретару скупоцен прстам
уз нарочито писмо с речима:

— Чините само што вам је дуж-
ност, а за све то примите овај
дар.

ВИШЕВИ тисани макавама

РАЗГОВОРИ У ВОЗУ

Бран воз. Један Француз при-
че:

— Криза! Ах, мом дјел! Код
нас нема кризе. Код нас кад не-
мате новаца можете да продате
некоме свој мозак. После ваше
смрти припада њима.

Један Енглец презриво погледа
у Француза, извади лулу и ис-
прича:

— Мистер! То није ништа! Де-
си се неком центлмену да нема
мозга: шта да ради онда? Код
нас продате неком спиритистич-
ком друштву свој дух. Једина вам
је дужност да се, после смрти,
друштву јавите као дух. Ол рај!
Сви погледаше задивљено у
Енглеца, а он ништа, пуши и пра-
ви се Енглец.

Тек ће један глас из угла:

— Господе, у мојој земљи мо-
же да се прода гласачко право.

— Обавезите се да гласате и
после смрти!

Сви запрепаћено погледаше у
њега:

— Из које сте ви земље? Упи-
таше га.

Овај скромно одговори:

— Из Мексика!

— Замисли каква је случајности
Мене је рода донела тачно на
мој рођендан...

ВИША СИЛА

— Како си се одучно од пуше-
ња?

— Врло једноставно. По савету
лекара, по жељи жениној и по
заповести моје таште.

— Нећу да се удам пре него
што напуним тридесету годину.

— Ја, напротив, нећу да навр-
шим тридесету годину пре но
што се удам.

Жена: — И ти се још нешто
бунш. Радим као мрав у кући,
а јутрос сам ти чак и џеп на пан-
талонама закрпила...

Муж: — Заиста си вредна! Ха-
ла ти... само... како си утврдила
да је џеп поцепан...

ОН ЈЕ НАЈСИГУРНИЈИ

— Молим вас, господине, придржите ми за часак дете. Мо-
рам да обавим неки хитан по сао.
— Зашто баш ја!
— Зато, што ми имате глумирано менте.

ПЕЊА ГАША
И ВЕРНИ МУ
ДРУГ РАША.

-ЛУПО ЈЕ РАДИТИ! ТРЕБА
ИЗМИСЛИТИ НЕКУ МАШИНУ
КОЈА ЋЕ РАДИТИ МЕСТО
ЧОВЕКА, ПРИТИСНЕШ ДУ-
ГМЕ А РАД ВЕЋ ПОЧИ-
ЊЕ!
-А КО ЋЕ ДА ПРИТИ-
СНЕ ДУГМЕ?!-

ПРОУ
КЛОПКУ

ОИ: ОБИЧНО НАЈЛПЉИ
ЉУДИ ИМАЈУ НАЈЛЕ-
ПШЕ ЖЕНЕ!
ОНА: ЛАСКАВЧЕ!!

-ШТА ЈЕ БИЛО СА ОНИМ
МЛАДИМ КОЈИ ТИ ЈЕ
УВЕК КУПОВАО ЛИБЕРА?
-ОКЕЊО СЕ ЛИБЕРАКОМ!!

Божик

Слава

Витамини А*В*С

— Онај мој син правно неке шпекулације на га осудили на годину дана затвора.
— Па шта је са њим!
— Добро је! Посетио сам га на раду, и е-стадох месец дана у посету.

— Ваша ће једина дужност бити да лупите овог булдога ногом!
— А после!
— После ће се догађаји развијати сами.

— Моја кућа је постала права зубна клиника. Мали добија прве зубе, старији добија друге зубе, а моја жена трећа.

Кћи: — Немам ништа против да ми бираш мужа, али венчаницу ја ћу сама да бирам.

Народна рибњина

Питала деца бабу: Која су највеселија два дана у години? — Божић да није мрзао и Ђурђев-дан да није гладан.

— * * *
Питао Ускрс Божића: Хоћеш ли доћи сјутра код мене на ручак? — Како сам ја чуо, немаш шта ни за себе, а камо ли за обојицу.

— * * *
Питали сељаци попа: Када је Божић? — Св-гомаху кад дође, а богату кад хоће.

— * * *
Питали Турци Марка: Ма, Марко, богомоље ти, зашто ти миријесмо по људи, него вазда на нас мрзиш? — Зато што се не слаже нани Божић с вашим Бајрамом.

— * * *
Питали Марка: Која је вода најздравија за пиће? — Боља је ока вина по сви планински извори, па и свети Јордан.

— * * *
Питали калуђери старог игумана: Који ти је, оче, најпријатнији стих из Псалтира? — Онај, ће каже: „И вино веселит срце човјека!“

— * * *
Питао дете оца: Дали је лакше угостити сита или гладна човека? — Лакше гладна. Јер сит бира преслачке, а гладан прождире обе-ручке.

— * * *
Питали момци старца: Каквих људи има нај-више у свету? — Овнова без рогова и вeproва без репова.

— * * *
Питали ђаци учитеља: Уз седам смртних гре-хова који би се могао набрајати осми? — Лаж.

Он: — Има ли нешто лепше од речи: »Водем те!«

Она: — Има. »Оженићу се с тобом!«

— Зар ова кобасица стаје само 10 дини!
— Не, то је цена папирна на коме је написана цена.

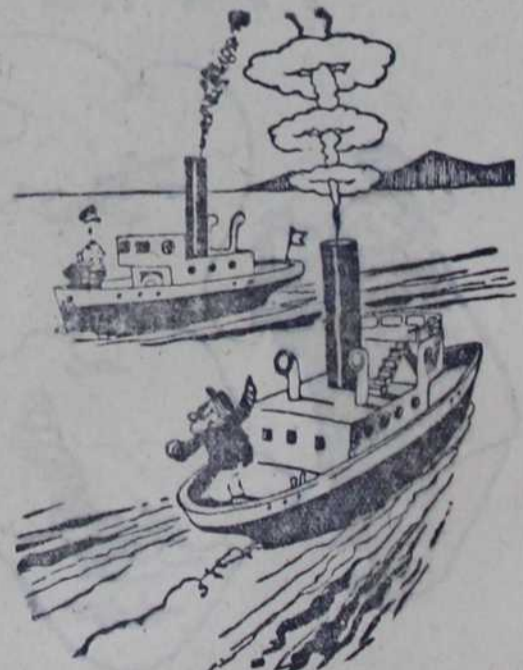
Рагосналицу

Стално копиш, питаш ове

»Да ли има нешто ново!
А и ти би треба знати
Да те вести мало значе
Па се погрешно тумаче
И због тебе други патн.«

Мали Перица се пита

Ко тка, кожно ткиво?
Чиме се одбијају жалбе?
Да ли се у пиљарској радњи
продоју и пиљци?
Да ли гостољубна домаћин љу-
би своје госте?
Да ли се на банкету званицама
деле банке?
Да ли је у Округном уреду све
у реду?
Шта трпе трпни придави?
Ко диже ђаке пале на истиво?
Да ли се Павле Богатинчевић
презива тако што је богат?
Да ли Аца Цветковић носи цве-
ће?
Да ли у Разбирнак разбијају
чекићем бриге?
Шта примењује Школа за при-
мењену уметност?
Да ли је увек Блаженка Ката-
линић блажена?
Да ли публика пише молбе за
бонове Централни за хумор?

— А можеш ли ти оазеи!

Божикова праса ЧЕСТИТА

РУЗВЕЛТУ

Ваше «Праса» данас хита
Сваки празник да честита
Нек вам ведро буду лица
Нек вам прија печеница
Било прасе или бундева
Нек вам цела кућа нова
И уз вино и уз воду
Буд'те верни српском роду
Сви будите добре воље
Да годиво биће боље.

ЧЕРЧИЛУ

Свако си човек, скоро деца
Под старост, те снашла беда
Једва оста живи!
Сад си видио шта то значи
Како се с ђаволом ортачи
Сви си за све крива.

ДЕ ГОЛУ

Безу чудно твоје бразде
Мешало си често газде
Свуд тражиш фар
Али ти збивају ударише
За кривицу уредише
Оде на базар

МИСТЕР ИДНУ

Српско си коле, чуднога Идну
Али код тебе смет рачунска и сметна
Зато ти погрешан сваки већи збир
О Балкан се качиш и нитриге
Али нези бато да ту не заглавиш
Јер опасан овај балкански је чир.

РИБАРУ

Како твој газда Стаљин
Мешало си вере
Живео си увек само од афера
Како Јевреји бивши користно дар
Да свуд видиш фар
Сад ће видит вајда, што ти не треба
Мај Србина нема за те вине
Хлеба

КИТИЉУ

Енглези си слуша вортије од роба
Ниси разумео то Јеврејско доба
Цедише те они као лимун жут
А сад ми не требаш, зато правац
Бирај

И у прсте дувај и жалосној свирај
Енглези ти вичу: Сиктери! Срећан
Вути!

СТАЉИНУ

Хтео си да будеш Цезар или Атила
Где лаж не помаже, ту послуши
Сила

По целома свету просуо си крв
Али испод тебе беше трупа даска
На време са лица пала ти је маска
Зато се сад вијеш ко згажени црв
Европи си копо рупу, спремо
Гробни ром
Ко другоме јаму копа, падне у
Њу сам.

БРОЗУ ИЛИ ТИТУ

С робије си дошо да «погрешниш»
Свет

Кроз крв, смрт и очај ирешо ти
Је нег

Преводи свуда пако, волиш да је рај
А сад друже почуј мало, српски
Глас

У години новој куцнуће ти час
Доживећеш пропаст и срамоти
Крај!

ДОСАДИО МУ МАЂИОНИЧАР

СТАЉИН: — Доста, Винстоне, с тим акробацијама и зидањем кула у ваздуху! Има да заздеш док није касно.

ТЕЛЕГРАМИ

ЧЕКАЈУ ЗЕМЉОТРЕС

Вашингтон, Јануара. — Пошто америчким трупама у Италији сметају брда, киша и немачка војска, донета је одлука да се чека неки земљотрес који ће да силом Алпине и друге планине.

ТРИ ЗА ГРОШ

Лондон, Јануара. — Черчил је са Азора упутно Рузвелту сле-

дећи телеграм:

„Честитам ти Нову Годину, и код мене прија јер ово си „одмаздом“ изгледа да је обновило. Винстон.

Рузвелт је одговорно следећи телеграмом:

„И код мене је вупа кићо јер овај гурави народ ноћео да се трезни. Што се тиче одмазде где дај како си вешт.

ПУЦА БРУКА НА СВЕ СТРАНЕ

Енглески лист «Трибјун» разочаран је досадашњим изјавама Черчила, Ајзенхауера и Александра, јер је према њиховим пројекцијима требало све да иде глатко од «доњег меког тела» Социјализма, а ово је испало да треба добро засукати рукава и одлучити у шака и поред свега утркивати се с пужем.

На крају лист завршава да су се Англоамериканци толико о-брукали у Европи, да ће ова бру-

ка ускоро да пукне и у самој Енглеској:

— Цраени савезници Џон Бул, једва чека овај момент, да покаже своје право знања.

НИЈЕ РЕКА ДО КОП

Налуљ, Јануара. — Могомери је дао исправку своје изјаве да ће за Божић ући у Рим. Он остаје при том датуму само још не зна да каже које године. А за пакост баш је то најважније.

ТУК НА ЛУК

СТАЉИН: — Хапа, Черчиле, јак ти говориш из Рима!

ЧЕРЧИЛ: — Ништа се не чује. Јеси ли ти то мартини? А одише ти то говориш! Из Берлина!

ЧЕРЧИЛ: — Какош ми да пробаш међу черчу!

ЕВРОПА: — Мана, мана, мана, крвој ми ома, што си зашучи!